

A árbore dos recordos

No medio do val había unha carballeira antiga que todos coñecían. Pero había unha árbore especial, a máis vella de todas, coas raíces tan fondas que parecían chegar ata o centro da terra.

Contaban os avós que quen se sentaba baixo a súa sombra podía ver recordos que non eran seus. Recordos de xente que xa non estaba, de tempos que se foran para sempre.

Unha tarde de outono, María achegouse ata alí. Acababa de perder a súa avoa e sentía un baleiro enorme no peito. Sentouse contra o tronco rugoso e pechou os ollos.

De súpeto, viu unha nena correndo pola mesma carballeira, rindo, coa trenza ao vento. Recoñeceu aqueles ollos: eran os da súa avoa. Viuna medrar, namorarse, ter fillos, envellecerse. Viu toda unha vida de alegrías e tristezas, de loitas e vitorias.

Cando abriu os ollos, María xa non sentía baleiro. A súa avoa seguía alí, nas raíces da árbore, no vento que movía as follas, nos recordos que agora tamén eran seus.

Levantouse e, antes de marchar, pousou a man no tronco.

—Grazas —murmurou.

A árbore pareceu inclinar as súas pólas nun aceno silencioso.